

LA MÀQUINA DEL TEMPS ACTUA PER ALS JOVES INTERNS DE LA PRESÓ

La Trinitat feta «perestroika»

La Màquina del Temps sembla un nom de ciència-ficció. Però que el «rock» es cogui a l'URSS, ja no és ciència-ficció. Que el «rock» de l'URSS es cogui a la presó, tampoc. I que la presó sigui la de joves, al peu del metro de la Trinitat de Barcelona, encara menys. Els anònims pelats al zero són, al pati de la presó-«rock», l'antítesi de qualsevol «new look» de perruquer de moda.

Andreu Sotorra

La boca del metro és com un dipòsit que surt a la superfície per descobrir les tòpiques i típiques realitats del, ara ja, ignorat desgavell urbanístic. Tot té regust toponímic de Trinitat. El bar-

ri, la plaça, el carrer... i la via Barcino per donar-li aires de metropolitanisme. Però fa l'efecte que la gent del barri ignori que les torretes de la presó de joves treguin el cap al cim d'una avinguda d'escales, «¿La pressó...? ¿La càrcel...? me parece que allà arriba si». Potser és que ningú no hi arriba

en metro, perquè més aviat t'hi por i el camí de les presons acostuma a ser.

A l'emmurallat del recinte, els de modernor constructiva que len vendre no tenen comparat les imatges dels centres per privats que a alguns països

DE MIQUEL LAMBERI

DE MIQUEL LAMBERI

A la Trinitat, les peripècies ideològiques es filtraven a través del conjunt soviètic.

lidat la nova professió de les companyies de seguretat. Les garites són vigilades per guàrdies civils. I el primer vestibul que trepitges té al capdamunt, com una estàtua digna de temple, el guàrdia civil metralleta en mà.

S'ha posat de moda. ¿Voleu ballar *rock*? Només cal seguir la programació de les presons. N'hi va haver a la Model fins i tot amb un conjunt de collita pròpia anomenat De Marrón. També al centre de Wad-Ras per a dones, el conjunt Decibelios va desencarcar el pati; a la Trinitat, per iniciativa del PCC al voltant de la festa d'*Avant*, li va tocar el torn a un dels dos grups de *rock* de formació soviètica. La Màquina del Temps va fer un *rock perestroikià*, barreja de velles fórmules del setanta amb tocs de lirisme

rus, l'endemà mateix que Gorbatxov ensopeja els quasi cinc mil delegats de la XIX Conferència Nacional del PCUS amb una pallissa discursiva de més de quatre hores sota la consigna de la renovació i el canvi. Pocs dies després també que a Moscou i a Leningrad unes insòlites manifestacions cridessin per reclamar llibertat.

A la Trinitat, les peripècies ideològiques es filtraven a través dels equips del conjunt soviètic. Quatre *rockers* pseudo-occidentals capitanejats pel guitarrista Mahàrevitx, reforçat pel teclista Kutikul, el bateria Efremov i el baixista Zaitser. El pati de ciment d'uns 400 metres quadrats fa de pista polisportiva. Porteries d'handbol, cistelles de bàsquet i tres-cents interns. Una certa expectació per part dels reclusos que no vibraran fins al cap de mig concert i que, en definitiva, només serà seguit amb passió indefinida per una primera filera amb cara d'envejar els instruments musicals. A les parets hi ha intents de *graffitti*: Javi, no, no. Algun d'il·legible. I una porta metàl·lica, amb la inscripció 036 bis, que un dels funcionaris ha tancat amb molt de compte.

Els joves anònims llueixen una majoritària pelada al zero, contradicció de qualsevol *new look* de *punkie* decadent. I, entre tots, s'hi descobreix algun popular de diaris pendent de judici (¿disset anys?, ¿català d'origen?, ¿acusat d'homicidi, ja?). El Maresme es fa present en un pany de paret. Mitja dotzena de joves negres no segueixen en absolut la marxa *rockera*. Parlen,

I observen gairebé amb la mateixa expectació dels periodistes convidats. ¿Hi ha com una mena d'automarginació voluntària? ¿Potsers, els presumptes joves del Maresme, preferien el grup de Paul Simon? En el fons, fa la impressió que el concert ha estat posat al pati com una activitat més. Ja ho deia el director quan ha fet la presentació pels micros: «A ver este grupo del fondo. Ruego un segundo de atención. Parece que va llegando esta atención...». Educadors i educadores. Periodistes i fotògrafs. Tot es posa en marxa mogut pels taloners de primera fila. Un dels joves pren protagonisme iniciant una mena de dansa-*rock*-personal amb la camisa taronja fora i una espectacular i insòlita cabellera fins al damunt de les espatlles. Finalment, la Laura (¿una aparició?) sortirà a ballar. I la festa haurà arribat al punt més algid. Els altres envoltaran la Laura i un dels joves li fa de parella, el que ha liderat la resta d'interns. Cau la bova en una improvisada discoteca a la llum natural on vola la imaginació. Els *perestroikians* continuen fent soroll a la tarima. Ara ja sols. Sense ningú a primera fila. El conjunt no té importància. Tres dels interns em demanen una foto de record per enviar a les nòvies. I fan posat de retrat de fotografia amb cartolina esgrogueïda i dentada quan faig el clic. La Màquina del Temps ha aconseguit probablement l'objectiu del seu nom. Al pati de la Trinitat, passat, present i futur són com una fotografia dentada de record. Per molt que es vesteixi de *rock*. □